

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXV | číslo 6 | neděle 15. prosince 2024

Obsah čísla

Zaspívejte jim koledy

Svíce na adventním věnci

Viděl již někdo Boha?

Vánoční program farnosti

Živý betlém

Tříkrálová sbírka

Modlíme se za biřmovance

Na co myslím v přípravě
na biřmování

Cesta k naději

Rosteme duchovně?

Blíží se Svatý jubilejný rok

Akce turistického oddílu

Kéž by se všechny děti
mohly radovat z Vánoc

Slavili jsme se sv. Anežkou

Živá voda pro farnost

Po 35 letech FOM končí

Předvánoční zastavení

Vánoce k nám spěchají milovými kroky a my spěcháme jim vstříc. Možná vám ten spěch a shon vadí, ale v týdnu, který nás čeká, máme mnoho možností, jak se zastavit a aspoň na chvíli vydechnout.

Vzpomínám si na některé roráty z posledních let, kterých jsem se účastnil v době, kdy jsem byl zavalen pracovními povinnostmi. Při vstupu do kostela jsem byl plný toho, co mě v práci čeká. S prvními tóny vstupní písně jsem ale jakoby vypnul a ze mše jsem odcházel s hlavou o poznání čistší a s podstatně větší důvěrou, že úkoly toho dne zvládnou. Jak moudrá se mi pak jevila kniha Kazatel, která říká: „Je lepší na dlaň odpočinku než hrsti plné pachtění a honby za větrem.“

Zastavení nemusí být spojeno jen s odpočinkem a relaxací. V 1. knize Samuelově se píše: „A ty se na chvíli zastav, ohlásím ti Boží slovo.“ Když v našem shonu uděláme přestávku, dáváme Bohu příležitost, aby nám znovu seslal své slovo, aby nám ho lépe vložil, a to nám pomůže překonat obtíže následujících hodin a dnů.

Zastavení také někdy dává zapomenout na všechny útrapy, které člověk zažívá. V jedné firmě krátce před Vánoce stěhovali kanceláře. Když se všichni pracovníci ocitli na novém místě, kdosi na stolec mezi hromadami nábytku a krabic položil láhev vína, skleničky a krabičku vánočního cukroví. Žena, která mi o tom vyprávěla, říkala, že když u toho stolku stála, nepořádek kolem vůbec nevnímala. Ta chvíle pro ni znamenala absolutní zastavení a skutečný dotek Vánoc.

Ve Starém zákoně bylo prý slovo odpočinek znamením osvobození a radosti ze stvoření. Zkusme tedy i v předvánočním týdnu zařadit do našeho pachtění nějaké přestávky, odpočinout si a pocítit radost ze stvoření, z toho, že máme co jíst, kde bydlet a že se blíží narození Krista. Všichni máme zkušenost, že zastavení jsou samozřejmou součástí každé pěší túry. Proč by tedy nemohla mít místo i na naší pouti k jesličkám? ■

Pavel Ludvík

Zazpívejte jim koledy

V posledních letech se v našem farním společenství začala objevovat paní Radka Matuszková, kterou si mnozí pamatujeme jako starostku našeho města. V rozhovoru nám vypráví o svém životě, o tom, jak se dostala k víře, a také o Vánocích, které zažila, i o těch, které nás brzy čekají.

Velkou část života pracovala ve zdravotnictví. Kde všude?

Po maturitě jsem pracovala na chirurgii ve fakultní nemocnici Olomouc, jako instrumentářka i ve FN v Bratislavě, pak ve zlínské nemocnici na ARO a nakonec jako vrchní sestra ve zdejší záchraně.

Předpokládám, že první Vánoce po maturitě jste strávila ve službě.

Ano, oddělení bylo tehdy možná z poloviny prázdné. Chodila jsem po pokojích, v nichž pacientky zůstaly, a během práce jsem si s nimi zpívala koledy nebo povídala. Jedna starší pacientka vycítila mé pocity - poprvé tuto noc mimo domov. Usmála se na mne a řekla: „Sestřičko, vidím, že jste smutná, ale nám jste tady na pokoji udělala radost těma koledama...“ Jednoduchá věta a bylo po smutku, cítila jsem blízkost. Je to pro mě silný zážitek i teď, když na to vzpomínám.

Co vám práce ve zdravotnictví dala?

Docela těžké odpovědět. Mám ráda lidi a bylo pro mne přirozené pomáhat jim. Vedle odborné způsobilosti je důležitou součástí práce zdravotníka i jeho vztah k člověku a také to, jak zvolit vhodný přístup k člověku v jeho těžké chvíli. Práce v urgentní medicíně mi dala jasné vědomí křehkosti bytí. Často jsem byla účastna situací, kdy se život ve vteřině změní nebo zanikne. To mne možná naučilo trochu nadhledu nad bolístkami vlastního života.

Během převratu jste se podílela na založení Občanského fóra. Proč jste do toho šla?

Za „totáče“ jsem byla součástí mlčící většiny, žádná hrdinka. Ale když mi došlo, v jaké lži a marastu to žijeme, bylo pro mě přirozené spolupodílet se na změně. Byla jsem u zakládání OF zejména na poliklinice, 9. prosince jsem moderovala první svobodné shromáždění občanů na sokolovně atd. To, jak jsem byla hloupá či lhotejná za minulého režimu, mi docházelo postupně. Svou minulost nezměním, ale s vděčností přijímám, že jsem mohla být aktivní součástí změn ve společnosti, v našem městě.

Krátce po převratu přišly první svobodné Vánoce, jak jste je prožila v tom tehdejší shonu?

Jéjda, to byly Vánoce! Úplně jiné než všechny předešlé i následující! Skoro nic napečeno, plně ve víru politických změn. Užasle jsem prožívala, že televize už nelže, a hltala všechny debaty. Navíc jsme s mužem poprvé v životě vyjeli na západ, na pozvání do Švýcarska na druhý svátek vánoční. Víza jsme vyřizovali od začátku roku a ta rakouská jsme už vlastně nepotřebovali.

V roce 1990 jste začala pracovat na městském úřadu a v podstatě jste vstoupila do komunální politiky.

V prvních svobodných volbách roku 1990 jsem vůbec nechtěla kandidovat. Přiměla mne k tomu možná i poznámka jedné kolegyně na poliklinice: „Když jste to všechno na tom národním výboru zpřeházeli (míněno OF, v němž jsem byla aktivní), tak teď ukažte, jak to umíte dělat vy!“ Byla jsem zvolena do rady města jako jediná žena mezi samými technicky vzdělanými muži. Musela jsem se toho hodně naučit,

ale nelituji. 8 let jsem tam působila současně s prací na záchrance a pak 12 let v uvolněné funkci. Doba, kterou jsem tam strávila, byla jen jinou formou služby lidem. Tak jsem to vždycky chápala a jsem za tuto zkušenost vděčná.

V radě města tehdy působil i Antonín Galatík, člen naší farnosti, člověk s obrovským přehledem ve své profesi, ale i v historii, církvi apod. Setkala jste se s ním?

Ano, ve druhém volebním období jsme oba byli radní. Vážila jsem si jeho rozhledu i kultivovaného vystupování. V radě města jsem se ale setkala nejen s ním. V prvním volebním období byl radním Josef Švehlík. V kostele dnes potkávám víc lidí, s nimiž jsem se nějak setkávala v době svého dvacetiletého působení v samosprávě.

Zabývala jste se v radě města nebo později jako starostka někdy požadavky naší farnosti nebo spoluprací s ní? Jak jste tehdy farnost vnímala?

Přiznám se, že život farnosti mi byl trochu vzdálený, současně jsem ji však vnímala jako nedílnou součást života lidí v našem městě. S farností jsme spolupracovali na posvěcení praporu města. V orgánech města byly projednávány věci týkající se stavby nového kostela. Ze čtyř let „starostování“ si třeba vzpomínám na slavnostní moment navrácení kříže na Hložkovu ulici nebo na jednání při budování hřiště u kostela. Bylo mi také velkou ctí předat Mons. Vojtěchu Šimovi ocenění Osobnost města. Momentů spojujících mou tehdejší práci s farností by se asi našlo víc.

Jak vzpomínáte na Vánoce v dětství a mládí?

Byla jsem nejmladší ze čtyř dětí. Byli jsme tzv. nevěřící rodina, ale rodiče nás vychovali v lásce. Vánoce byly svátky klidu a rodinné pohody. Podobně jsme se o takovýto

přístup snažili s mužem, když byly děti malé. Přiznám se, že adventní čas jsem nevnímala tak, jak ho cítím dnes. Byla to pro mne jen doba příprav na několikadenní sváteční sešlost rodiny.

Ale vánoční koledy u vás doma měly místo, když jste je dokázala zazpívat v té nemocnici, ne?

To určitě! Maminka nás vedla ke zpěvu a doma se hodně zpívalo i vícehlasně. Byly to lidovky, staré i aktuální šlágry. Samozřejmě i vánoční koledy, ale i dvě mariánské písně, které miluju dodnes. Jen mi jako holce nedocházelo, že jsou to asi liturgické nebo poutní písně.

Chodila někdy vaše rodina na půlnoční?

Ne. Jenom jednou jsem se vypravila sama, to už stál kostel sv. Vojtěcha, ale přišla jsem už po začátku mše a bylo tam tak plno, že jsem stála vlastně ve dveřích, takže jsem to po čtvrt hodině vzdala.

Vzpomenete si, co bylo prvotním impulsem, že jste se začala zajímat o víru?

Neumím to říct jednoduše. Vždycky jsem tušila, že existuje „vyšší moc“. Posledních deset let bych se označila za hledající. Covidová izolace pro mne byla vlastně úžasná. Sice mi vadilo odloučení od vnoučat, ale jinak jsem byla ponořená do čtení - někdy bible, ale víc do všemožné duchovní literatury, kterou jsem si ve velkém pořizovala (Marek Orko Vácha, T. Halík, K. Satoria, L. Heryán a další). Objevila jsem TV Noe, v ní zajímavé lidi i pořady. Ještě neznala „skladby“ mše jsem ji několikrát sledovala v televizi a jednou jsem se rozplakala při slovech Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.

A to vás nějak uvnitř zasáhlo?

Nevěděla jsem pořádně, co se v tu chvíli u oltáře děje, ale dotek těch slov byl silný. Brzy na to jsem si uvědomila, že toužím po

křtu, a překvapilo mne to, neboť jsem ještě nedávno předtím říkala, že ke své víře v Boha žádnou „instituci“ nepotřebuji. Zpracovávala jsem to ještě asi rok, pak jsem udělala první krok – ohlásila se otci Pavlovi.

Letos jste byla u 1. svatého přijímání a nyní se chystáte k biřmování. Jak tyto věci změnilly váš postoj k adventu a Vánocům?

Letošní advent je pro mne mnohem víc spojen s očekáváním narození Spasitele. Vědomě a v radosti jej budu prožívat se Slovem Božím. Světské věci jakoby ztratily na důležitosti. Přitom je zvláštní, že někdy mám pocit, že se mi daří je i líp zvládat než dřív, jaksi bez stresu. Víra mi přinesla úlevu a klid. Je nesmírně osvobozující přijmout nevyslovitelné Tajemství do svého života a nechtít všechno sama vyřešit, rozhodnout a ovlivňovat. Jen se vnořit s důvěrou do Boží náruče. Přesně tak se teď cítím, jako milované Boží dítě, a naplňuje mne to radostí.

Na co se o Vánocích nejvíc těšíte?

Že se mi třeba podaří tu svou vnitřní radost předat rodině, až budeme všichni spolu.

Řadu vánočních svátků jste strávila ve službě. Co byste vzkázala těm čtenářům, které to letos čeká a budou muset do práce?

Nebuďte smutní, že nejste se svými nejbližšími. Myslete víc na to, že jste někomu užiteční. A není důležité, jestli ve zdravotnictví, v MHD, u policie, v armádě, ve všech možných nepřetržitých provozech. Existují situace, kdy musíme jeden pro druhého něco udělat. No a někdy je to právě ta práce o svátcích. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Čtyři svíce na adventním věnci

Prožíváme advent, období přípravy na narození Krále nebe i země. Na adventním věnci se pomalu zapalují svíčky, které ve Starém zákoně symbolizují čtyři tisíce let čekání na tohoto Krále. Všechno, co Bůh stvořil, bylo dobré. I sám člověk. Čistý a svatý vyšel z rukou Boha Stvořitele. Ten ho obdaroval mimořádným darem - svou obodnou vůlí.

Víme však, co se stalo. Člověk neuposlechl, zhřešil a byl vypovězen z ráje. Boží spravedlnost s ním přetrhla svoje spojení. I rajská země změnila svou lahodnost v krutost. Bez osobní námahy už mu nic nedávala. Trest byl krutý. Člověk živořil a trpěl dlouhé čtyři tisíce let. Starý zákon popisuje dějiny lidstva plné zoufalství, pláče a bolesti. Stále více se k nebesům ozývalo

volání: „Přiď, Spasiteli náš“.

A Bůh skutečně přišel. Přišel v jedné studené noci na tento svět, ale ne s poutou krále, a ne za doprovodu fanfár. Přišel na svět daleko za městem ve chlévě, v příbytku zvířat. Přišel, aby nás znovu uvedl do nebeského ráje. A jak ho máme docílit? Svatý Pavel píše: „Změňte srdce! Srdce je třeba očistit od hříchu a naplnit Duchem svatým“.

Dnes nám svíce na adventním věnci symbolizují čtyři týdny duchovní přípravy, rozjímání, pokory, dobročinnosti a radostného očekávání příchodu Spasitele. Proměňujme tedy radostně svá srdce nejenom v době adventu a Vánoc, ale i po celý náš pozemský život. ■

Milan Zicha

Viděl již někdo doopravdy Boha?

Každý z nás si dokáže spočítat, kolikáté Vánoce bude slavit. Možná zjistíme, jak se s přibývajícimi léty mění třeba jejich prožívání. Možná zjistíme, že si sice připomínáme, že advent by měl být nejen dobou přípravy na Vánoce (i to dá hodně zabrat, aby vše doma bylo krásně nazdobené), ale taky dobou vnitřní přípravy, která nám někdy uniká a jindy se nám podaří jí věnovat více času. Kéž by ale s každým dalším rokem v našem životě tato naše snaha neupadla, abychom ji nevzdali pro její velkou náročnost a ona mohla přinést své plody.

Ohledně toho, jak přibývajíc léta mohou znamenat, že fyzicky zvládáme možná méně, než dříve, ale jak se v našem životě mohou dostat do popředí hodnoty, které nelze měřit výkonem, mě povzbudilo následující zamyšlení.

Jednou malý chlapec přišel ke své starší sestře s otázkou o Bohu. „Zuzanko, viděl již někdo doopravdy Boha?“ zeptal se. Zaneprázdněná jinými věcmi Zuzka odpověděla: „Ne, samozřejmě že ne, hlupáčku. Bůh je příliš daleko v nebi, takže nikdo ho nemůže vidět.“

Čas běžel dál, ale on pořád přemýšlel o své otázce, a tak přišel za svojí maminkou. „Mami, viděl již někdo doopravdy Boha?“ „Ne, ne tak docela, víš, my nemůžeme vidět Boha.“

S touto odpovědí se spokojil jen málo a kudy chodil, stále musel přemýšlet nad stejnou věcí. Zanedlouho potom ho jeho starý dědeček vzal na ryby. Strávili spolu nádherný čas. Byl to totiž překrásný den. Slunce s neobvyklými nádherně zářivými paprsky již začalo zapadat. Starý muž přestal chytat ryby a zcela se věnoval té nádhře před ním.

Když chlapec viděl tvář svého dědečka vyzařující hluboký klid a spokojenost při pozorování té velkoleposti západu slunce, přemýšlel jen chvíli a pak se konečně

ostýchavě zeptal: „Dědečku, já... já už jsem se nechtěl nikoho ptát, ale chtěl bych slyšet tvou odpověď na něco, co mě trápí již dlouhou dobu. Viděl již... viděl již někdo skutečně Boha?“

Dědeček dlouho mlčel a pak odpověděl, aniž by přitom otočil hlavu. „Synu“, řekl tichoučce, „stává se, že já již pomalu ani nic jiného nevidím.“

Vánoce nás zvou svou možností pohledu do betlémů říci: Boha vidím v těch jeslích. Ale to by bylo málo. Ježíš se fyzicky narodil jen jednou v Betlémě. Ale každoroční oslava jeho narození nás zve přijmout, že ze všeho nejvíc se touží narodit v našem nitru, v našem srdci. Tedy že skrze nás chce být přítomen v tomto světě tady a dnes.

Přeji sobě i nám všem, abychom díky tomu, že dovolíme Bohu být součástí našich životů, dokázali dát jakoukoliv odpověď na tu dětskou otázku: „Viděl již někdo doopravdy Boha?“ Tou odpovědí ať je zkušenost, která bude vycházet z osobního svědectví prožívání víry, z osobního svědectví setkání s živým Bohem. ■

O. Pavel Šupol

Mluvit s lidmi o Bohu nestačí

Petr Klokočka, kronikář našeho města, ve vánočním rozhovoru pro Farní občasník v roce 2020 uvedl:

Dnešní doba trpí inflací slov. Slova je mnoho a nemají už takovou váhu, jako třeba ještě před sto lety. Jestliže chceme někomu něco dát, tak jedinec vlastním životem, vlastním příkladem. Určitě stojí za to s lidmi o Bohu mluvit, ale samo o sobě to nestačí. Když mluvíme nějak a náš život vypadá jinak, tak nám stejně nikdo neuvěří. Když ovšem budeme „jen“ dobře žít a mluvit třeba jen málo, tak budeme pro lidi mnohem věrohodnější.

Vánoční program naší farnosti

Mše v kostele sv. Vojtěcha

24. 12.	úterý	15:00 pro děti
24. 12.	úterý	22:00
25. 12.	středa	7:30 a 10:30
26. 12.	čtvrtek	7:30
27. 12.	pátek	18:00
28. 12.	sobota	7:30
29. 12.	neděle	7:30 a 10:30
31. 12.	úterý	18:00
1. 1.	středa	7:30 a 10:30

Mše v kapli sv. Anny v Kvítkovicích

24. 12.	úterý	20:00
25. 12.	středa	9:00
26. 12.	čtvrtek	9:00
29. 12.	neděle	9:00
31. 12.	úterý	16:30
1. 1.	středa	9:00

Besídka u jesliček v kapli sv. Anny

1. 1.	středa	15:00
-------	--------	-------

Přístup k jesličkám v kostele sv. Vojtěcha

25. 12. — 27. 12.	od 14:00 do 17:45
29. 12. — 1. 1.	od 14:00 do 17:45

Další akce

25. 12.	15:00	Živý betlém
27. 12.		Výšlap na Hostýn
28. 12.	17:00	Koncert Vlčnovjanky
31. 12.	9:00	Silvestrovský pochod

Prosíme ochotné farníky, aby se v kostele zapsali ke hlídání jesliček v době, kdy budou přístupné.

Zveme vás na Živý betlém

U dálost starou více než dva tisíce let si můžete znovu připomenout ve středu 25. prosince od 15 hodin v parku před kostelem sv. Vojtěcha. Na co se můžeme letos těšit?

Nedílnou součástí této akce je let anděla z kostelní věže. Letos se navíc můžeme na chvíli přenést do nedávné historie Otrokovic. Malému Ježíškovi se totiž přijdou poklonit občané z některých historických částí našeho města a přinesou mu své dary. Chybět nebudou ani pastýři, andělská družina se zpěvy vánočních koled a delegace tří králů z Dálného východu. Těšit se můžete i na živé ovečky a jiná zvířata. K dispozici bude něco teplého na zahřátí, pro děti pak bude připravena nějaká drobnost na památku. Po skončení programu jste také zváni k prohlídce jesliček v našem krásném kostele. ■

Oslav s námi jubileum, staň se králem!

Před rokem touto dobou jsem se na vás obracel s prosbou o zapojení do Tříkrálové sbírky. Jsem moc rád, že se vás přihlásilo opravdu hodně a pomohli jste nám tak svou účastí při koledování. Patří vám za to velké díky, protože jste i vy přispěli k tomu, že se podařilo vytvořit větší počet skupinek koledníků, kteří tak mohli navštívit daleko více domácností než doposud. Lidé byli za vaši návštěvu velmi vděční, na jejich tvářích jste vykouzlili ne jeden úsměv a mimoto jste tím pomohli vykoledovat více prostředků, které jsme pak během roku mohli využít pro ty nejpotřebnější, o které se u nás na Charitě staráme.

A co se nám v tomto roce podařilo? Tak například Terénní služba rodinám s dětmi mohla díky vám nakoupit 38 školních aktovek pro děti z rodin, kterým pravidelně pomáháme. Právě tuto službu budeme v příštím roce rozšiřovat a chystáme pro ni nové prostory. Na Charitním domově pro seniory zase finišujeme s rozšířením odlehčovací služby. Už teď se těšíme, až na zbrusu nový pokoj budeme moci přijmout někoho nového, o koho se budeme moci na přechodnou dobu postarat a aspoň trochu tak můžeme ulevit pečující rodině. Právě i díky prostředkům získaným z Tříkrálové sbírky si můžeme toto rozšíření našich služeb dovolit.

Rozvíjet naši činnost chceme i nadále.

Rád bych vás proto přizval i letos k účasti na nadcházejícím jubilejním 25. ročníku naší Tříkrálové sbírky. Najdou se i další noví koledníci a jejich vedoucí? Skupinku koledníků tvoří tři děti (příp. i dospělí) a jeden dospělý vedoucí, kterým je svěřen určený kolednický úsek. Proto chci zejména vás rodiče moc poprosit, podpořte své děti v účasti na této akci. Přidáte se k nám?

Letošní ročník Tříkrálové sbírky proběhne v sobotu 11. ledna 2025. Máte-li zájem, neváhejte mne kontaktovat. Přihlášky s bližšími informacemi jsou k dispozici v kostele, děti chodící do oddílu TOM si je můžou vyzvednout u svých vedoucích a najdete je také na webu otrokovické Charity.

Těším se na spolupráci s Vámi. ■

Jan Žalčík, koordinátor TKS

Modlíme se za vás, biřmovanci

V pátek 15. listopadu po dětské mši svatě byli oficiálně představeni kandidáti na biřmování různého – mnohdy mládežnického - věku. Všichni se poctivě připravují již druhý rok ve skupinkách, aby společně prožívali svou víru, vzdělávali se, společně hledali odpovědi na otázky křesťanství, zejména co se týká této svátosti.

V pátek večer jsme mohli prožít krásné a působivé chvíle v přítmi kostela, kdy biřmovanci jeden po druhém jednotlivě přicházeli k oltáři a zapálili svíci jako symbol hořícího srdce, jako světlo v temnotách, jako touhu přijmout Krista do svého života a žít z Ducha svatého. Modlili jsme se za ně, aby se dokázali navzdory všem pokusem rozhodovat pro dobro a uměli otevřeně bránit a hlásat víru, a tak pomáhali budovat a šířit Boží království. Modlitba byla natištěna na kartičce se jménem kandidáta. Každý, kdo se chtěl zavázat k denní modlitbě a doprovázet tak duchovně jednoho biřmovance, být mu duchovní oporou na cestě k této svátosti křesťanské dospělosti,

si mohl vylosovat lístek se jménem a modlitbou.

Při mši byly představeny 3 skupinky kandidátů, 4. skupinku tvoří farníci, kteří sice biřmování jsou, ovšem nemohli v dávné době nesvobody absolvovat přípravu, neboť to nebylo dříve vůbec možné, což si dnes mnozí nedovedou ani představit. Mladí tehdy chodili k biřmování v některých případech také jen proto, aby dostali od kmořtů nějaký dar, většinou něco ze zlata, této svátosti mnohdy málo rozuměli. Sama to pamatuji. Bohu díky, ta doba je pryč. Naši farníci však přípravu a tuto obnovu chtějí prožít, aby posílili svou víru a dokázali ji vyznávat slovem i životem.

Ten večer bylo mimořádně přítomno mnoho lidí, kostel byl plný, možná biřmovance doprovázeli i kmořti a příbuzní, což bylo moc hezké a povzbuzující. Naši milí biřmovanci, modlíme se za vás a přejeme vám příjemně prožité společné chvíle, upevnění ve víře a přijetí plnost darů Ducha svatého v den slavnosti. ■

Miloslava Zlatušková

Na co myslím v přípravě na biřmování

Účastním se přípravy na biřmování. Na jednu podzimní schůzku jsem nemohla, a tak jsem místo toho s "učebnicí" Vyvolený, kterou používáme, seděla doma a přemýšlela ... Probíralo se právě tak silné téma: „Jak Bůh pomáhá v bolesti“. Každý, kdo zažil ztrátu blízké osoby, zejména pokud byla tato osoba mladšího či dětského věku, ví o bolesti své. Každý, kdo prochází těžkou nemocí, kdo prožívá vážné partnerské či jiné rodinné problémy, také ví, jak moc to bolí.

Velkou část svého profesního života v urgentní medicíně jsem se s bolestí setkávala pravidelně. Dnes odpovědi hledám v Písmu. Slova žalmu „Hospodin je můj pastýř, nic mi neschází, nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou“ nebo Ježíšova výzva z Matoušova evangelia „Pojďte ke

mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím“ mne naplňují vnitřním klidem, který jsem neznala, než jsem našla cestu za Ježíšovým světlem.

Jak osvobozující je přijímat život, který je mi dán se všemi radostmi i bolestmi a nesnažit se všechno pochopit. Silně ve mně rezonuje, že Bůh nám nikdy neslibil jednoduchý život, ale slibuje nám, že bude navždy s námi, i když nám bude zle. Neopustí nás, protože nás miluje. On neodstraňuje z našeho života bolest, proměňuje ji. Snad to není příliš troufalé říct, že takovou malou proměnou procházím po nedávnou prožité bolesti ze ztrát milovaných blízkých. A dokážu se radovat, protože věřím, že jsem milované dítě Boží. ■

Radka Matuszková

Cesta k naději

Je těsně před začátkem adventu. Páteční ráno. Jsem ubytován v poutním domě Stojanov na Velehradě. Dívám se z okna do zataženého rána a pomalu se snažím přiblížit svůj životní shon a úprk.

Zaujalo mne, jak jdou děcka do školy. V myšlenkách se vracím do svých školních let a trochu jim závidím. Bezstarostnost mládí, paní učitelku, která se jim bude věnovat, oběd, který na ně bude po vyučování čekat.

Z ničeho nic si uvědomuji, jak moc mi chybí ta prostá, hluboká důvěra, že vše je, jak má být. Asi právě proto jsem na tomto místě. Adventní duchovní obnovu vede o. Vojtěch Šíma. Věřím a doufám, že skrze jeho myšlenky dostanu odpovědi a vodítka pro vše, co mne trápí, zlobí, rozčiluje.

Rozebíráme list svatého apoštola Pavla Efezanům. Otec Vojtěch nachází ve slovech epištoly myšlenky do dnešní doby. Mluví o naději. Promlouvá do mé nejisté duše. Ano, naděje je to, po čem z hloubi duše toužím.

Potřebuji uvidět, uvěřit, přijmout, získat jistotu, že vše je v pořádku, že vše má svůj hluboký smysl. Už dlouho tuto naději postrádám. Chybí mi, neumím ji chytit, získat, objevit. A v tom zazní od ambonu slova: „Kristus je naše naděje!“ Kolikrát jsem už tato slova slyšel a ona jen tak lehce profrčela kolem mých uší. Dnes zařukala na mé srdce. Přišlo pokračování: „Symbolem naděje je kotva. Abych měl naději, musím mít kotvu svého života někde dobře a pevně zakotvenu.“ Okamžitě si uvědomuji, v Kom bych měl být zakotven...

Došlo mi, že nadcházející advent a potom Vánoce jsou Bohem darovaný čas, ve kterém můžeme načerpat to nejdůležitější pro svůj život. V dnešním světě moc prostoru pro naději není. Ze všech stran se na nás valí špatné zprávy. Výsledky voleb, války, neštěstí, nespravedlnost. Až nám

připadá, že se vše hroutí. Lidé nejsou schopni a ochotni se domluvit. A co je nejhorší, rozdílnost názorů a postojů vytváří mezi lidmi hluboké a někdy nepřekročitelné příkopky. Rozdělení se vkradlo do politiky, do rodin a dokonce i do církve. Z lidského pohledu se zdá situace neřešitelná.

A asi proto přicházejí Vánoce. Nemyslím čas plných stolů, hojnosti dárků, čas rozsvíceného stromečku. Však i to k pořádné oslavě patří. Především myslím čas ztišení, zastavení, úžasu. Našemu Bohu na nás, na mě tak záleží, že neváhal vstoupit jako člověk do světa. Narodil se jako malé bezbranné dítě do poměrů, které si nedokážeme představit. Do naprosté chudoby, špíny, temnoty a zimy. Jak moc se to liší od pohodlí, které máme dnes.

Bůh nám chtěl dát najevo, jak moc jsme pro Něj důležití, jakou máme pro Něho cenu. Vložil život svého Syna do rukou Panny Marie a svatého Josefa s obrovskou důvěrou. Věřím, že stejnou důvěru vkládá Bůh i do nás. On také jistě ví, jak jsme křehcí, zranitelní a nejistí. Proto nám nabízí, abychom Ho přijali jako jedinou naději, jako bezpečnou kotvu pro svůj život.

Zadívejme se do jeslí na malého Ježíše. Nenarodil se jen tak pro nic za nic. Narodil se právě kvůli mně. A při pohledu na ztělesněnou Boží důvěru a lásku v člověka přijmeme od Něj pomoc a vědomí, že On je vždy s námi.

Po několika svátečních dnech začne opět běžný život. Budeme vstávat do práce, ke svým povinnostem. Načerpejme z jeslí naději a jistotu, že On má vše ve svých rukou. Dovolme si prožít, třeba po mnoha letech, onu bezstarostnost dětí, které vědí, že je o ně po všech stránkách postaráno. Prožívejme každý den s naprostou důvěrou, že Bůh na mne myslí, že pro mne vše potřebné připravil. ■

Petr Staněk

Rosteme duchovně?

Poslední dobou se v nabídce křesťanských knih objevuje poměrně velké množství takových, které obsahují velmi konkrétní rady pro duchovní růst člověka. Oceňuji na nich to, že jejich autoři sami takovým vývojem prošli či procházejí a pokoušejí se své prožitky a poznání předávat ostatním. Máte-li podobně jako já touhu nořit se do hlubin víry, jistě vám nebude proti mysli následující krátká úvaha inspirovaná knihami pánů Henryho Nouwena a Ricka Joynera. Naše modlitební společenství použilo tento text v rámci adorace 7. srpna a jistě je dobře, když prostřednictvím FOMu potěší i širší společenství farníků.

Kdysi dávno v hlubinách historie lidstva přišlo na svět dítě, které mělo dorůst v muže a uskutečnit plán vyvedení izraelského národa z otroctví. O řadu století později se situace zdánlivě opakuje. Přichází k nám nové Dítě, aby se i ono zasadilo o dosažení podobného cíle.

To první dítě má jen omezené možnosti, a přesto zanechává významnou stopu v dějinách lidstva. Tak významnou, že se ji zapisovatelé egyptské historie pokoušejí před svými potomky buď bagatelizovat, nebo úplně popřít.

Druhé Dítě není omezeno ničím. Jako Boží Syn má k dispozici v podstatě cokoli. Jeho moc je ohromující. Přesto - anebo právě proto se příliš nepokouší uplatňovat ji v materiálním světě. Nehledá slávu, nehledá moc, vyhýbá se tělesným požitkům. Také ono vyvádí z otroctví, ale jeho pozornost je upřena hlavně na duši.

Z hlediska představitelů tehdejší světské a náboženské moci je to mrhání svěřenými hřivnami. Pohledem těch, kteří Mu rozumějí, však nikoli. Kdo z nich měl tehdy pravdu? V církvi dnešních časů už je smysl Jeho počínání jasný. Přesto máme ve své lidské malosti neustále potíže setrvávat v těžce radikalitě, v jaké setrval On a Jeho učedníci. Dopouštíme se kompromisů a ty nás okrádají o moc, kterou nám svěřil.

Věříme tomu, že ji máme? Už jsme se jí pokusili dosáhnout? A čemu se vlastně máme na cestě k jejímu získání obezřetně vyhýbat?

Odpovědi paradoxně nabízí už příběh prvního dítěte - Mojžíše. Dají se velmi snadno odvodit z jeho vyjednávání s faraonem.

1. Jakmile se duše pokusí opustit světské smýšlení, v negativní části duchovního světa ihned nastává snaha ji od tohoto rozhodnutí odvrátit. Začínají se komplikovat věci v materiální rovině, aby jim duše musela věnovat pozornost a nemohla následovat své srdce, které jí velí odejít z otroctví. Aby se zalekla zvýšených obtíží a usoudila, že Boží zaslíbení jsou lživá, a věnovala se výhradně výrobě faraonových cihel.

2. Jestliže se duše tlaku nepoddá a pokračuje ve svém přerodu, pokusí se jí nepřítel podsunout něco, co vypadá jako pohodlnější, ale stejně účinná cesta. Napodobí Boží zázraky. Chceš se uzdravit? Nemusíš měnit své zvyky ani své vnitřní postoje - jsou tu léčitelé, jóga, homeopatie. Chceš mít moc? Zaplať si kurz reiki a budeš sklízet bohatou úrodu téměř bez námahy. Na co bys potřeboval Boha...

3. Pokud i tady duše odolá a nenechá si namluvit, že se jí Pán pokouší draho prodat průměrné zboží, satan malinko ustoupí. Ano, cti Boha, je to pro tebe určitě dobré, ale neodcházej kvůli tomu na Jeho území. A my pilně navštěvujeme zpovědnici i nedělní bohoslužby a máme mylný dojem, že to už máme takřka v kapse. Že je naše srdce dále nesvobodným zajatcem, závislým na pochvale šéfa a pozitivních reakcích našeho okolí, to se snažíme nevidět.

4. Mojžíš ale trval na svém a naše duše, chce-li růst, by se měla zachovat stejně. Faraon zase trošinku umenší své požadavky: „Smíte odejít, ale ne příliš daleko!“ Zapomíná snad už jen dodat: „Potřebuji, abyste stále byli v dosahu, potřebuji, abyste stále mohli vidět na mnou nabízené blýskavé

cetky.“ Máte přátele či známé, kteří vás varují, že se stáváte příliš zbožným a nudným? Nenechte si od nich určovat, jak daleko smíte odejít se svým Bohem! Země zaslíbená je jen jedna a čas milosti je omezený. Nechtějte se spokojit s málem.

5. Poslední argument, který nás v tu chvíli stále ještě může zastrašit a vrátit zpět, zní většinou asi v tomto duchu: „Odejděte! Služte Hospodinu! Zanechte tu jenom svůj brav a skot.“ Jinými slovy řečeno: „Budeš-li následovat Boha, přijdeš o svůj majetek nebo o něco, na čem ti velmi záleží!“ Je pravdou, že Pánovy nároky se mnohdy nakonec uplatní i tímto směrem. Je ovšem také pravdou, že mezi Mojžíšem a Ježíšem leží více než deset století a po celý tento čas se izraelský národ třbí a taví, aby z něj nakonec mohla povstat maličká skupinka těch, co jsou tohoto kroku schopni. Naopak z Egypta odchází Izrael dobře zásoben a s pokladnicemi naplněnými

egyptským zlatem. V této fázi vývoje duše je tedy vyhrožování podobnými ztrátami jen další překážkou, kterou jí na cestě k plnosti svobody a moci klade do cesty Boží nepřítel.

Naše duše se nesmí zaleknout, musí své oči upírat výhradně na Pána a nenamlouvat si, že je v její moci odejít ze zajetí vlastními silami. Není to ani v kompetenci satanově, i když se nám to bude snažit po celou dobu namlouvat. Náš odchod závisí výhradně na vůli Boží. Máme-li pochybnost, zda se tato Jeho vůle vztahuje i na nás, stačí nám pozvednout zrak k Jeho Synu, upířit jej na znamení Kříže. Když vytrváme, dosáhneme toho, oč v křesťanské spiritualitě jde. Vnitřní trvalé připravenosti podřídit se aktuálnímu Pánovu vedení. A s tímto vnitřním postojem je tajemně spojena i jeho neohraničená moc... ■

Lenka Hanzlová

Blíží se Svatý jubilejní rok

Rok 2025 bude tzv. Svatým jubilejním rokem. Co to znamená?

Od roku 1300 se ujal v katolické církvi zvyk slavit vždy po nějaké době Svatý rok, tzv. Milostivé léto. Svatý rok se někdy též nazývá „jubilejní“ rok podle latinského jubileo – radovat se. Svatý rok je časem milosti, obrácení, odpuštění hříchů a bratrského společenství.

Tradice jubilejních roků vychází z inspirace židovskou tradicí, podle níž se každých 50 let vyhlášoval Svatý rok. Během něho se neobdělávala pole, vracela se zabavená půda, propouštěli se otroci. Podle Zákona Izraele spočívala spravedlnost především v ochraně slabých. „Vyhlásíte za svatý každý padesátý rok a vyhlásíte v zemi svobodu pro každého jejího obyvatele. Bude to pro vás milostivé léto ..., každý se vrátí ke svému majetku, každý se vrátí do své rodiny ...“ (Lv 25,8-12)

Milostivé léto se slaví obvykle každých dvacet pět let, aby je mohly prožít všechny

generace. Od 16. století se začala vyhlášovat také mimořádná jubilea, která měla zdůraznit události zvláštního významu. Následující mimořádný jubilejní rok budeme slavit v roce 2033, kterým si připomeneme 2000. výročí vykoupení.

Jubilejní rok se zpravidla zahajuje v noci mezi 24. a 25. prosincem tím, že papež otevře tzv. Svatou bránu vatikánské baziliky svatého Petra, zatímco tři kardinálové otevřou Svaté brány dalších tří bazilik: Sv. Jana v Lateránu, Sv. Marie Větší a Sv. Pavla za hradbami. Svatá brána symbolizuje Krista a jeho milosrdenství. Kristus sám je branou k Otci. Ježíš sám o sobě říká: „Já jsem dveře, kdo vejde skrze mne, bude spasen.“ (Jan 9,10)

Nadcházející Svatý rok 2025 ponese téma „Naděje neklame“. V naší arcidiecézi proběhne zahájení Jubilejního roku o svátku Svaté rodiny v neděli 29. prosince 2024 v Olomouci. ■

O. Pavel Šupol

Ze života turistického oddílu

Víkendovka oddílových vedoucích

Prasklice 30. 8. – 1. 9.

Protože i my vedoucí si čas od času rádi zablneme, vyrazili jsme koncem prázdnin na Víkendovku vedoucích. Celý víkend nebyl jen o hraní her, zábavě a prokecaných večerech, ale převážně o plánování následujícího oddílového roku, rozdělování úkolů a soutěžení o status nejlepšího vedoucího. Králem víkendovky se stal Jožka Ambruz!

Výsadek 6. – 7. 9.

Výsadačské skupinky letos při celonočním putování dostaly nelehký úkol. Dopadnout vraha známého podnikatele se ale nakonec všem podařilo! Skupinky vyšetřovatelů se vydaly v noci po šifrách neznámo kam. S mylným domněním, že následující šifra je poslední, byli účastníci po vyluštění nasměrováni k další šifře. Cesta byla daleká, šifry obtížné, ale dobrá nálada a odhodlání nakonec statečné výsadačce dovedla až do cíle, kde pomocí indicií pachatelku vraždy usvědčili a dopadli.

Zahájení schůzek 20. – 21. 9.

Každý správný oddílák se na první schůzku nového oddílového roku třese celé prázdniny. Spousta děcek postoupila do starších skupinek, přivítali jsme dokonce i nováčky. Sluníčka a Potkani zahájení oslavili v aquaparku, Žraloci výletem do Vizovic a ostatní skupinky první schůzkou odstartovaly své celoroční hry. Myšky se pustily do zachraňování znečištěného oceánu. Dělají všechno pro to, aby rybičkám vrátily jejich domov. Nejdříve ale potřebují správné vybavení, např. ponorku a hlavně odhodlání. Tygřici vykopávají diamanty ukryté pod zemí. Každou schůzku můžou odkrýt jeden dílek a kdo má šťastnou ruku, získává diamant. Žabkám se po spous-

tě letech podařilo otevřít tajný portál do magického světa, ve kterém se setkávají s nejrůznějšími mytologickými bytostmi. Žraloci usilují o post nejmajetnějšího barona. Postupně si staví a budují vesnice, které si navzájem budou dobývat. Nejstarší skupinka Sluníček a Potkanů mají téma volné. Nejen že hrají hry, ale také probírají nejrůznější témata, Sluníčka často s doprovodem hudby.

Potáborovka Pačlavice 11. – 13. 10.

Na táboře jsme sice Továrnu na čokoládu ubránili, ale všichni pomocníci Umpalumpové z ní zmizeli! Na víkendovou akci jako dozvuk tábora se starší skupinky vydaly, aby přišly na kloub nové záhadě. Odhalily jména i tváře uprchlých Umpalumpů, udělaly fotodokumentaci jejich útěku. Při jejím řešení si zahrály nespočet her, vyrazily na výlet a užívaly si krásné podzimní přírody.

Misijní jarmark a vyrábění 19. – 20. 10.

Výtěžek letošního Misijního jarmarku byl opět rekordní, vybraná částka dosáhla výše 70 000 Kč! Za takovou sumou stojí všichni, kteří pomohli jak při vyrábění a organizaci, tak ti, co si přišli koupit něco dobrého na zub nebo pro radost.

Godzone tour 23. 10.

Pod heslem „Nejsi na to sám!“ k nám po roce opět zavítala křesťanská skupina zpěváků a tanečníků. Svou velkou show - Novou evangelizací - roztančili celou Datart halu ve Zlíně. Nechyběla ani působivá svědectví a dojemná zamyšlení.

Fotky a mnoho dalšího o naší činnosti naleznete na www.tom-otrokovice.cz, facebooku TOM Otrokovice nebo na našem instagramu @tom_otrokovice. Neváhejte a nahlédněte! ■

Anička Janotová, vedoucí TOM

Kéž by se všechny děti na světě mohly radovat z Vánoc

Vždy, když se blíží doba adventní a Vánoce, s nostalgií vzpomínám a vračím se do svého dětství. Myslím, že to asi dělá každý z nás. Vybavuje se mně okamžik, když jsem mamince sdělila, že už se nemusí namáhat s povídačkou, že dárky nosí Ježíšek. Odpověděla mně pohotově a přitom naprosto výstižně, že to není tak úplně pravda, protože Ježíšek jí, když se k němu modlí, dá sílu a zdraví, aby mohla vydělat peníze na dárky, které mně koupí, a že tedy s Jeho pomocí opravdu mám od něj pod stromečkem to, co si přeji.

Dávat dárky a dělat druhým lidem radost je pro většinu lidí větší obohacení než je dostávat.

Nikdy též nezapomenu, když jsme šly se sousedkou Milou navštívit na faru s trochou dárků naší ukrajinskou rodinu o Vánocích, které u nás prožívali poprvé. Rozzářené oči malého Jeliseje, pohoda v jedné místnosti u jednoho stolu, povídání o tom, jaké hrůzy zažili ve válce, to vše nás spojilo v milé přátelství. Jsem vděčná za to, že dostali příležitost zůstat v naší farnosti.

Před pár lety se mně podařilo pro svou známou najít zrovna o Vánocích bydlení na ubytovně. Po vyléčené rakovině se ocitla po odebrání důchodu a též díky dluhům na ulici. Tenkrát jsem ji potkala náhodou po dlouhé době. Nebyla schopna sama prosit a žádat o jakoukoliv pomoc. To, že šla o Vánocích z ulice zrovna do tepla svého domova a dodnes tam je, má zpět i důchod a pracuje, mě ještě teď hřeje u srdce.

Prosím, nezapomínejme na lidi bez domova, na matky samoživitelky, na opuštěné staré lidi. Někdy stačí málo, návštěva, vlídné slovo, úsměv na ulici. V dnešní době v naší rozmazlené společnosti jsme zvyklí si stále na něco stěžovat a naříkat. Přitom všichni dobře víme, že jsme se narodili v té bohatější půlce světa. Miliony

děti na světě trpí válkami, hladem a nemocemi. Mnohé děti jsou dnes

v uprchlických táborech, některé bez rodičů a

zneužívané. I v naší společnosti mnohdy děti trpí v rodinách, jsou šikanovány ve škole, a to třeba jen proto, že jsou z chudých rodinných poměrů. Proto nebudme lhostejní ke svému okolí a k tomu, co se děje kolem nás.

Blíží se svátky, na které se většina lidí těší, no my věřící víme, že to není jen o konzumu. Máme větší důvod k radosti, protože víme že, „narodil se nám Spasitel, všeho světa Vykupitel.“ Pojďme se proto modlit za to, aby se všem dětem na světě mohly alespoň na chvíli rozzářit oči radostí tak, jako dětem v našich rodinách o Vánocích. ■

Jana Arbanová

Darujme svým blízkým sami sebe

Petr Klokočka, kronikář našeho města, ve vánočním rozhovoru pro Farní občasník v roce 2020 řekl:

Mnoho lidí si z Vánoc udělalo jen svátek dárků. Obdarovávají své milované, to je krásná myšlenka, ale jde o to, čím je obdarovávají. Všichni rádi dostáváme i dáváme dárky, nicméně mnohem podstatnější je, čím obdarováváme. Důležité je, abychom svým blízkým darovali sami sebe. Svou pozornost a lásku, naslouchali jim, byli s nimi. Být spolu, být tu pro někoho druhého – to jsme se odnaučili.

V listopadu jsme slavili se sv. Anežkou

Život sv. Anežky, která žila ve 13. století, je stále inspirující i dnes. A to např. životem v Boží blízkosti, odvahou zřít se životem v pohodlí, ale také chutí pomáhat bližním v nouzi. Pro náš národ je také symbolem lepších časů. Ne nadarmo se stala patronkou naší Charity, jejímž smyslem je pomáhat lidem v těžkých situacích a dávat naději, že bude lépe.

Už tradičně propojujeme slavení jejího svátku s oslavou Charity Otrokovice. Je to příležitost si znovu a znovu připomínat po vzoru sv. Anežky, co je smyslem naší práce. Zároveň je to také prostor pro setkání kolegů i dobrovolníků a příležitost poděkovat všem za účast na tomto důležitém díle.

I v letošním roce jsme se na svátek sv. Anežky sešli, abychom společně se všemi svatými, včetně sv. Anežky, slavili mši

svatou. Společně s ní jsme zároveň prosili za všechny, kteří službu Charity potřebují, kteří ji poskytují i za ty, kteří ji podporují. Po mši následovalo agapé, které bylo krásnou příležitostí znovu k poděkování všem i k setkání se svými kolegy a přáteli. Díky všem, kteří se na přípravě oslavy podíleli.

Děkuji touto cestou také všem, kdo se za charitní dílo modlíte – vaše práce sice není vidět, ale její plody ano. Ať vám Pán žehná, Bohu díky i za vaši službu. Sv. Anežko, oroduj za nás. ■

Petra Tomšů, pracovnice Charity Otrokovice

Živá voda pro farnost

V pátek 15. a v sobotu 16. listopadu proběhla v naší farnosti brigáda – výkopové práce nutné k modernizaci přípojky vody pro faru. Sešli se tu muži různého věku a společnými silami se pustili do díla. Ti starší zvesela vzpomínali na brigády spojené se stavbou kostela sv. Vojtěcha či hřiště za ním. Mladší naslouchali a v dobré náladě i přes drobné komplikace jim šla práce pěkně od ruky.

Na řadu přišlo i kácení vzrostlého smrku, který kdysi zasadil pan Vyoral, někdejší stavební dozor při zmiňované stavbě kostela.

Člověk by si mohl až postesknout, že věš má svůj čas. Je čas bořit i čas budovat, je čas

sázet i čas kácet, čas plakat i čas smát se...

A tak se naplnil i čas Farního občasníku, který před téměř 35 lety vznikl jako farní zpravodaj, aby v porevolučním čase svobodně a bez cenzury informoval o dění ve farnosti i v celé církvi. Po mnoho let byl důkazem života naší farnosti. Právě však obracíte listy jeho poslední tištěné verze. Pro mnohé tak vyschl pramen informací o dění ve farnosti.

Nezbývá než poděkovat všem minulým i současným členům redakční rady, všem pisatelům, ilustrátorům a fotografům za krásné společné dílo, jakousi kroniku naší farnosti. ■

Anna Janotová ml.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Pavla Havlíčková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Ilustrace: Lenka Baroňová. Toto číslo je poslední, další už nevyjde.

Řekli a napsali ve Farním občasníku

Za 35 let existence Farního občasníku mu poskytla rozhovor řada významných osobností a zajímavých lidí. Seznamte se s některými myšlenkami, které v rozhovorech zazněly.

2020

Palo Strežo, společenství Nové evangelizace: Strašně moc toužíme něco dělat pro Boha - a přitom v křesťanství je to úplně obráceně. Je to o tom, co všechno udělal pro nás.

P. Vojtěch Šíma, bývalý otrokovický farář: Když se stavěl kostel sv. Vojtěcha, jedna paní, která šla kolem, říká: „Vy nám zde stavíte pěkný kostel.“ Z kostela jsem ji neznal, ale potěšilo mě to slovo „nám“. Vnímala, že ona také patří do farnosti. A tak to je. Farnost tvoří všichni, nejen návštěvníci kostela.

2021

Jan Graubner, arcibiskup pražský: Jaké jsou předpoklady dobrého manželství? Nehledat sebe, ale společné dobro. Být realista a nepropadnout zklamání, když zjistím, že ten druhý není anděl a že manželství není nebe na zemi. Nezapomenout, že láska vydrží jen tehdy, když je chráněná úctou a věrností. Nedívat se na druhé spatra, ale umět odpouštět, každý den se dívat

novýma očima a vidět důvody k obdivu a lásce. Nebudovat rodinu bez Boha. On jediný může zachránit každou těžkou chvíli.

2022

P. Jan Polák, odborník na estetickou chirurgii: K tomu, aby se děti vyhnuly zbytečným estetickým úpravám svého těla, v nich musíme posilovat zdravé sebevědomí, aby se nebály být samy sebou. Na prvním místě je přijímat takové, jaké jsou – i s různými estetickými defekty (odstátýma ušima, pihami, orlím nosem apod.) – a vytvořit jim doma takové zázemí, v němž se důraz neklade na vnější vzhled, ale na vnitřní hodnoty (pravdivost, férovost, autentičnost). Pak pro ně, myslím, nebude těžké jít v jakémkoliv ohledu proti proudu, což je dnes velmi důležité.

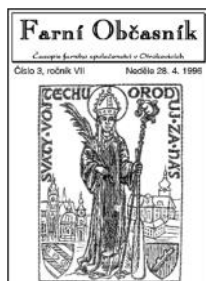
2023

P. Marian Pospěcha, moderátor TV Noe: Nejdůležitější vlastností lektora v kostele je přirozenost a srdce na dlani. Tím nikdy nic nezkazíte. Ba naopak! V tom je síla autenticity. Ta mluví i beze slov. Znam některé krasořečníky, o kterých lidé vědí, že jsou tlučhuby. Znam ale i takové, kteří nemají dar brilantní výřečnosti, ale pro lidi kolem by dýchali. ■

Jak se měnily obálky Farního občasníku

1995

1996

2006

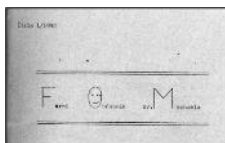

2009

Farní občasník končí

Milí čtenáři, dostali jste se na poslední stránku vánočního čísla Farního občasníku, je to ale také skutečně poslední stránka, kterou si můžete přečíst, protože tištěný FOM po 35 letech své existence končí.

U jeho zrodu stál hned krátce po převratu Pavel Záleský a tehdejší otrokovický farář o. Vojtěch Šíma. Krátce po převratu začali vydávat farní zpravodaj. Jak jednoduché prostředky k tomu měli, můžete posoudit z přiložených obrázků. První ukázka představuje obálku úplně prvního čísla, druhý obrázek ukazuje obálku jen o pár čísel mladší.

V roce 1994 se vedení FOMu ujal jáhen Alois Orlita a v roce 2005 jsem od něho pomyslnou štafetu převzal já. Texty, které se ve zpravodaji objevovaly, odrážely především dění v naší farnosti, někdy i ve společnosti. Psali je členové našeho farního společenství, ale v některých příspěvcích se objevovali i hosté, kteří naši farnost navštívili.

Často a rád vzpomínám na rozhovor s arcibiskupem Janem Graubnerem, s kaplanem vojenské policie Petrem Svobodou, s o. Marianem Pospěchou z TV Noe, s ředitelem Technických služeb Vladimírem Plškem, s městským kronikářem Petrem Klokočkou nebo na vánoční vyprávění s některými našimi farníky. Ta se vám hodně líbila.

V posledních letech, zejména po době covidu, se začal projevovat citelný úbytek farníků, kteří by byli schopni a ochotni do FOMu přispívat svými články. Naopak někteří se ho snažili svou aktivitou udržet do

poslední chvíle a dokázali napsat příspěvek (někdy i dva) do každého čísla. Vám, přátelé, moc a moc děkuju, a omlouvám se vám za to, že postupně jsem přecházel do proseb „mohl bys napsat?“ k příkazům „napiš“.

Jsem vděčný také všem ostatním autorům, kteří si našli čas občas přispět. Za ta léta vás byla nejmíň stovka.

Za pomoc s vytvářením obsahu, za schvalování a mnoho konzultací chci poděkovat také kněžím, pod kterými náš zpravodaj vycházel – otcové Josef Zelinka a Pavel Šupol.

Můj obdiv patří i skupině korektorek, které pečlivě procházely každý FOM a snažily se vycíhat všechny chyby, kterých se jeho autoři dopustili.

Svou vděčnost bych chtěl projevit i dalším z vás, ačkoli jste nikdy nic nenapsali. Například vám, kteří jste skládali z jednotlivých listů celá čísla. Víím, že jste z toho měli prsty pěkně rozlámané.

Děkuju i vám, kteří jste pečlivě FOM pročítali a pak jste mně posílali své reakce. Byla to obrovská vzpruha a impuls do další práce.

Naše společná snaha farní zpravodaj udržet si bohužel žádala čím dál více času, kterého se nám už nedostávalo, a tak tištěný FOM končí.

Konec ale nemusíme chápat jako něco, po čem už nic dalšího neexistuje. V naší víře to cítíme velmi silně. Vaše texty se budou od ledna 2025 objevovat na nových farních stránkách. Máme v plánu jednou za čas vytisknout ze života farnosti jednoduchou dvoustranu pro povzbuzení těm, kdo se na internet třeba kvůli věku nedostanou.

Byly to krásné roky a je škoda, že FOM končí, ale nevadí, jedeme dál. Věřím, že síly, které se nám takto uvolní, použijeme pro další rozvoj našeho farního společenství. ■

Pavel Ludvík